

# De Andere Weg



# De Andere Weg

Deel 3 en 4 van de serie  
Het verhaal van duizend levens

Aowa Joy

Schrijver: Aowa Joy

Coverontwerp: Aowa Joy en ChatGPT

ISBN: 9789465316963

© 2025 Joy Ligteringen

<https://www.houseofjoy.online>





## Voorwoord

Dit boek is geen nieuw begin en ook geen op zichzelf staand verhaal. Het is een volgende stap in *Het verhaal van duizend levens*, dat zich al schrijvend blijft ontvouwen. Terwijl ik de hoofdstukken van het derde en vierde deel opnieuw bewerkte, diende zich iets onverwachts aan. Alsof de verhalen zichzelf begonnen te herschrijven, precies zoals deze tijd van Nieuwe Energie dat nu van ons vraagt. Oude ballast loste op, ervaringen vielen in een ander licht, en wat zwaar leek, kreeg een nieuwe bedding van betekenis.

Wat ik ontdekte, gaat verder dan mijn persoonlijke reis. Het is alsof er een grotere verteller meekijkt, een facet van de ziel dat zichzelf al in het eerste deel introduceerde als Tithua. Zij is voor mij de vertegenwoordiger van de Kosmische Storyteller, een aanwezigheid die niet los van mij staat maar een deel van het grotere “wij” is. Haar inbreng in dit boek is nog nauwelijks zichtbaar, maar toch voel ik haar als stille aanwezigheid. Misschien verschijnt zij pas ten volle in het laatste deel, maar nu al ademt haar stem mee in de onderstroom van deze bladzijden.

Zo vind je in deze pagina's zowel de intimiteit van mijn persoonlijke weg, als de reikwijdte van een kosmische vertelling, én de lichtheid van een lach. Samen vormen ze de bedding voor wat er in dit deel van het verhaal naar voren komt: de komst van de Draak en het scheuren van de sluier.

Dus, lieve lezer, adem diep in. Laat je meenemen, glimlach als het kan, huiver als het moet, en luister vooral naar je eigen

innerlijke verteller. Want misschien ontdek je al lezende dat jouw verhaal óók bezig is zichzelf te herschrijven.



# Hoofdstuk 1

*In de stilte van de sneeuw en het knapperen van het vuur, klopt iets nieuws aan mijn deur.*

Het is nog ochtend en het sneeuwt. Ik sta voor het raam van de enorme serre en zie de wereld witter worden. Ik kom maar niet op gang vandaag. Achter me hoor ik het geknetter van het vuur in de grote open haard, het enige geluid dat er is. De sneeuw dempt zelfs de geluiden van de boerderij verderop. Het zou me een vredig gevoel moeten geven, maar dat doet het niet.

Het is bijna een jaar geleden dat ik in dit fantastische huis midden in de natuur ben komen wonen, een jaar waarin ik geen letter heb kunnen schrijven. Ook Sam, mijn zoon, trok hier toen bij me in om in de stilte zijn leven weer op de rit te krijgen. Hij greep mijn aanbod met beide handen aan, maar nu, een jaar later, is hij geen steek opgeschoten. Alles wat wij ondernemen om zijn leven weer op de rit te krijgen brokkelt met dezelfde vaart af. De ene schuld is nog niet geregeld of de volgende klopt aan de deur. De opleiding die hij heeft gekozen valt hem zo tegen dat hij de helft van de tijd in zijn bed blijft liggen.

's Ochtends, als ik wakker word, luister ik met gespitste oren naar geluiden die mij vertellen of hij wel of niet naar school gaat. Als het stil blijft, voel ik de stress alweer opborrelen. De hoeveelheid lege bierblikjes groeit met de dag, want Sam vindt opruimen onzin. Kom ik in de buurt van de trap naar de eerste verdieping waar Sam zijn domicilie heeft, dan voelt het alsof ik een kroeg binnenstap. Sam stevent af op een nieuwe crisis en

eenmaal raden bij wie hij aan gaat kloppen om hulp. Ik weet niet wat te doen en wacht op iets dat het tij doet keren.

Ik loop bij het raam vandaan, ga met mijn laptop bij de open haard zitten en zoek naar iets wat mijn gedachten afleidt.

Het is nog pikkedonker, de dooi heeft inmiddels alweer ingezet en mijn auto glibbert over de modderige zandweg. Ik ben op weg naar Anton om samen naar een bijzondere meditatieavond te gaan. Een dik uur later rijd ik zijn straat in.

‘Kom je eerst boven of gaan we direct door?’ vraagt hij door de intercom.

‘Laten we meteen doorrijden, dan kunnen we daar rustig aankomen en wat drinken.’

‘Ik kom er aan.’

‘Wat is ET-healing eigenlijk? En waarom wilde je mij mee hebben?’ vraag ik zodra Anton zit.

‘Goedenavond Ligteringen.’

‘Goedenavond lieve Anton.’

‘Een maand geleden kreeg ik een link door en wat ik las resoneerde zo sterk dat ik meteen contact heb gezocht. Ik heb je meegevraagd omdat ik benieuwd ben wat jij ervan vindt, en misschien is het ook iets voor jou.’

‘Dat zou fijn zijn want ik voel me de laatste tijd zo niets, zo nergens meer bij horen en ik kan ook wel wat afleiding gebruiken van het hele Sam-gedoe.’

‘Dat kan ik mij voorstellen,’ zegt Anton, die een week geleden getuige was van een fikse ruzie tussen Sam en mij.

‘Vertel nu eerst eens wat dat ET-gedoe precies inhoudt.’

‘Eigenlijk is er niets nieuws onder de zon want het gebeurt op dezelfde manier als met wat wij healing noemen: de healer is kanaal voor helende energie van krachten uit het universum. Alleen is het een medisch team dat niet op Aarde leeft maar elders en die voor het gemak ET-ers, extra terrestrials met andere

woorden, worden genoemd. Wat ik ervan begreep is dat elke healer hier op Aarde die met de ET-ers wil samenwerken een vaste ET-gids krijgt die als tussenstation fungeert voor het betreffende medische team. Je leert als healer om je af te stemmen op de gids en vice versa zodat er een nauw en vertrouwd contact ontstaat. Deze mensen waar we nu heen gaan, werken trouwens ook met de stargate. Ken je dat?’

‘Nee, nooit van gehoord.’

‘Een stargate is een vortex, een krachtveld, gemaakt volgens de heilige geometrie en heeft de vorm van een merkaba. Het creëert een hoog vibratieveld dat jouw slapende multidimensionale DNA activeert zodat blokkades weg kunnen vallen en je vrij wordt van oude aangekoekte energie. Tenminste dat beweren de mensen die stargates bouwen en anderen er mee leren werken. Je schijnt ook energetische stargates te hebben.’

‘Als dat niet weer gebakken lucht is, is dat precies wat ik nodig heb, ik moet oude koek kwijt. We zijn er trouwens.’

Even later stappen Anton en ik het centrum binnen waar al aardig wat mensen aanwezig zijn. Ik ben de deur nog niet door of ik bevries.

‘Gatver Anton, dit is een centrum dat in contact staat met Damanhur, die leefgemeenschap in Italië waar ik een paar jaar geleden was, weet je nog? Moet je eens kijken overal die rot symbolen en daar ook nog eens de kop van die griezel.’

‘Waar zie je zijn kop?’

‘Daar op de plank liggen stapels boeken met zijn foto erop en aan de muren hangen de symbolen van de heilige taal die ze daar gebruiken.’

‘Wil je weg?’

‘Ik ga eerst vragen hoe het zit.’

Ik stap naar een van de organisatoren toe en vraag zonder inleiding: ‘zijn jullie aan Damanhur verbonden?’ Het is even stil.

De enige man van het team kijkt me niet begrijpend aan. 'Ik zie hier namelijk allemaal symbolen die er mee te maken hebben,' zeg ik en ter verduidelijking wijs ik naar een van de symbolen die aan de muur hangt.

'Bedoel je dat,' zegt de man, 'nee hoor, wij huren deze ruimte en hebben er geen band mee. Hoezo?'

'Ik heb er niet zulke prettige ervaringen opgedaan namelijk. Ik sta te trillen op mijn benen sinds ik hier binnen ben gestapt.'

'Maak je geen zorgen, we hebben er niets mee te maken. Pak eerst maar iets te drinken en ga rustig zitten.'

Ik ben gerustgesteld al vind ik het geen grapje om aan deze periode te worden herinnerd. Ik voel me zo slap als een vaatdoek en mijn hart bonst in mijn keel.

'Kom, laten we een goede plek zoeken, dat is nu helemaal belangrijk nu je zo geschrokken bent,' zegt Anton.

Ik kijk de cirkel van stoelen rond en kies er een die het verst van de symbolen af staat en ga zitten. Ondertussen ben ik zo misselijk als een kat geworden, vlieg met dezelfde vaart weer overeind en kan nog net het toilet halen.

'Je hebt het wel te pakken,' zegt Anton. 'Ik ben blij dat jij eens boven de pot mag hangen.'

'Ja, ik ben ook heel blij,' zeg ik nog natrillend. 'Waar ik van schrik is dat die periode nog steeds zo'n grote impact op mij heeft. Ik ben toch nog bang voor de macht van die man en dat valt mij vies tegen.'

'Wees niet zo hard voor jezelf, alles gaat schoksgewijs en soms komt er ineens nog een oud stuk naar boven. Dat is niet verkeerd want dan kun je het echt loslaten.'

'Ook zo'n lekkere doodoener dat loslaten. Hoe doe je dat?'

'Niet meer aan denken.'

'Dat is net zoiets als zeggen, "kijk niet naar mij alsjeblieft", vervolgens kijkt iedereen mijn kant uit.'

‘Geen energie meer geven dan?’

‘Komt in de buurt.’

Een kwartier later zit iedereen en begint een meditatie waardoor ik kalmeer en me weer stevig voel. Dan begint een van de healers uitleg te geven, en na een korte pauze kan het echte werk beginnen.

‘Lieve mensen het is tijd om contact te gaan maken met ons medische team. De stargate helpt jullie om je krachtveld te activeren en contact te maken met het kwantumveld. Sluit je ogen en laat maar gebeuren wat er gebeurt. Jullie worden eerst beter geaard door het team. Dit is erg belangrijk om de healing te kunnen integreren in je aardse leven en om te voorkomen dat je te veel uit balans raakt door de hoge frequenties.’

Ongelooflijk, denk ik, het is alsof een kudde olifanten op mijn hoofd is gaan staan en er twintig loden ballen aan mijn benen zijn gehangen. Ik zak en zak met een gevoel alsof ik in de Aarde verdwijn. Mijn twijfels over de kracht van deze healing zijn meteen verdwenen. Dan ervaar ik een onbekende energie, een die zeer krachtig voelt. Ik word weer misselijk en ben blij dat ik zit. Een werveling stroomt door mijn lichaam en maakt contact met een weten; de komende tijd draait om zelfliefde en trouw zijn aan mijzelf. Het sluit naadloos aan bij mijn wens om volkomen authentiek in het leven te staan. Ik ben dus op de goede weg, al voelt het allesbehalve aangenaam.

Na wat ik als een half uur ervaar – want ik ben mijn tijdsgevoel kwijt – is er gelegenheid tot het stellen van vragen. Een vrouw uit de groep stelt een vraag die mij doet opveren: ‘Ik heb zelf een healingcentrum maar om de een of andere reden krijg ik erg weinig cliënten. Kan het team mij vertellen wat ik niet goed doe?’

‘Ik maak contact,’ zegt een van de teamleden. Na enkele minuten begint ze te spreken: ‘ze laten weten dat jouw ziel niet

op een lijn staat met de ziel van je centrum. Je kunt het verbeteren door eerst aan jezelf te werken. Je bent niet voldoende verbonden met je eigen centrum. Het zou goed zijn als je jouw meditaties daarop zou richten. Als je werkelijk op een lijn staat met je zielsverlangen en dit vervolgens op een lijn weet te brengen met de kern van je centrum zullen de cliënten binnenstromen.'

Dat is wat er in mijn werk ook mis ging, denk ik. Ik organiseerde van alles om maar geld binnen te krijgen, maar wat ik organiseerde stond niet op een lijn met mijn zielsverlangen. Om die reden kreeg ik zo weinig aanmeldingen.

Tegen middernacht sta ik weer voor mijn deur. Net voordat ik naar binnen stap hoor ik de bekende uil krijsen.

## Hoofdstuk 2

*Een simpele klop op de deur kan de illusie van vrijheid te niet doen.*

Ik sta net de vloer in mijn grote keuken te vegen als er wordt geklopt. Dat zal de man van de belastingdienst zijn die mij heeft uitverkoren voor een controle.

‘Komt u binnen.’

‘Goedemorgen, sorry dat ik een beetje verlaat ben, de navigatie liet me in de steek.’

‘Dat overkomt wel meer mensen die dit huis proberen te vinden. Koffie?’

‘Graag.’

De man kijkt bewonderend rond en ik kan bijna de radertjes in zijn hoofd zien draaien.

‘Wat een fantastische plek hebt u hier. Woont u hier al lang?’

‘Bijna een jaar. Het huis is van Natuurmonumenten en heeft nog geen nieuwe bestemming. Tot die er is mag ik hier wonen in het kader van leegstandsbeheer.’

‘Niet gek,’ zegt de man.

Ik schenk koffie in en dan is het even stil. Een vraag borrelt op: ‘Wat deed u besluiten om bij mij een controle uit te voeren?’

‘Dat beslis ik niet zelf. Het systeem haalt bepaalde afwijkingen eruit. Bij u was dat een wat afwijkende winst- en verliesrekening van twee jaar terug. Als u me uw administratie geeft, kan ik kijken waar het aan ligt.’

Ik reik hem de map aan. Hij bladert en knikt. ‘Ah, ik heb hem. Een hoge uitgave in dat jaar. Deze post bedoel ik.’

‘Dat is de betaling aan de vertaler,’ zeg ik. ‘En dat is reden voor controle?’

‘Inderdaad. U bent bijna vijf jaar geleden opnieuw zzp’er geworden, maar u hebt nog geen winst gemaakt terwijl u wel de zelfstandigenaftrek claimt. Dat mag een paar jaar, maar daarna moeten wij terugvorderen.’

‘Ik ben me bewust dat ik nog geen winst maak,’ zeg ik. ‘Maar menig groot bedrijf draait óók jaren verlies.’

‘Dat klopt. Alleen: grote bedrijven hebben personeel dat afhankelijk is van salaris. Daarom weegt het voor ons anders dan bij zzp’ers.’

‘Merkwaardig,’ zeg ik. ‘Ik ben toch óók afhankelijk van mijn inkomsten? Als ik die aftrekpost moet terugbetalen, kan ik net zo goed faillissement aanvragen. Telt dat niet?’

Zijn hals kleurt rood. ‘Ik begrijp u, maar ik voer alleen de wet uit. Ik zie dat u wel langzame progressie maakt, maar ik moet een rapport schrijven. U kunt wel meteen kwijtschelding aanvragen, want ik zie dat u geen reserves hebt.’ Zijn blik glijdt door de kamer: geen kunst, geen antiek, niets van waarde. Ik voel me plots arm en mislukt.

Wanneer hij wegrijdt, blijf ik met de bezem in mijn hand staan. De koffie is koud, het zand ligt nog op de tegels. Wat rest is een knagend gevoel: de meeste mensen willen goed doen, maar in dienst van instanties worden ze marionetten. Het systeem spreekt, zij voeren uit.

En ik? Ik ben ook niet vrij. Eigen baas, maar toch gegijzeld door regels die winst boven mensen stellen. Boosheid welt op, vermengd met machteloosheid. Hoe kan een maatschappij ooit menselijk worden zolang geld ons hoogste goed blijft? Ik weet één ding zeker: dit kan niet eindeloos doorgaan. Groei, jaar in jaar uit—ooit stort het in. En ergens in mij fluistert een stem dat dát misschien wel de kans is op iets nieuws.



## Hoofdstuk 3

*Soms is één herinnering genoeg om de rode draad van een leven zichtbaar te maken.*

Voor de tweede keer stappen Anton en ik het healingcentrum binnen voor een meditatieavond. Het voelt rustiger dan de vorige keer. Na een korte meditatie begint de werkelijke healing. Al snel glijd ik in een lichte trance en het eerste wat ik waarneem is de aanwezigheid van Kwan Yin.

*Ze komt naast me staan en op hetzelfde moment kijken we samen naar een zwartgeblakerde citadel, een stad die ik eerder zag in de Hall of Spheres in Damanhur. In dat leven had ik een hoge functie in Atlantis. Ik voelde me verantwoordelijk voor de ondergang van de stad. Deze ervaring maakt dat je jezelf klein houdt, laat Kwan Yin telepathisch weten. Zo probeer je onder verantwoordelijkheid uit te komen, maar je blokkeert ook je mogelijkheden. Kom terug in je kracht. Neem verantwoordelijkheid voor jezelf en handel uit liefde. Je hebt een prachtige helpende energie die nodig is in de wereld. Niemand heeft er baat bij dat jij klein blijft.*

Mijn hele lichaam begint te trillen, alsof een stille donder door mijn cellen rolt. Kwan Yin raakt een kern. Angst voor verantwoordelijkheid. Angst voor macht die anderen over mij kunnen hebben. Het voelt als het begin van een rode draad die ik eindelijk beet heb.

Dan is het pauze. De ruimte is geladen en stil, mensen drinken thee of kijken elkaar in de ogen.

Na een kwartier begint de tweede meditatie met behulp van de Stargate. De energie wordt verhoogd naar de twaalfde dimensie. We worden uitgenodigd om contact te maken met ons

Hoger Zelf, met de vraag: *waar raakt onze ziel werkelijk door gepassioneerd?*

Het antwoord komt onmiddellijk: *verhalen van ooit, verhalen uit Lemurië naar deze tijd brengen, verhalen van de Aarde en de aardman doorgeven.* Terwijl de woorden binnenkomen, verschijnt Tithua naast me — als een zusje, zo vertrouwd.

Veel rustiger rijd ik terug naar huis, nadat ik Anton heb afgezet. De straatlantaarns glijden voorbij als stille sterren. Mijn adem is kalm.

## Hoofdstuk 4

*Soms vraagt het universum je niet om te vechten, maar om de teugels los te laten.*

Samen met Anton sta ik voor de deur van een ruime villa dichtbij Arnhem. Ik ril van de kou.

‘Kom binnen,’ zegt Janna, een van de ET-healers bij wie we een sessie hebben geboekt. Ze houdt de deur open en leidt ons naar boven.

Even later lig ik op de behandeltafel.

‘Ik dacht op het juiste spoor te zitten met mijn werk,’ zeg ik, ‘maar de cliënten annuleren en ik weet het niet meer. Hopelijk werpt deze sessie er wat licht op.’

Janna zet de recorder aan en sluit haar ogen. ‘Op dit moment draait het om stabilisatie van je kern. Je komt van ver, uit een ander universum.’

In een opwelling vraag ik: ‘Komt Tithua daar ook vandaan?’

‘Tithua is wie jij werkelijk bent,’ antwoordt Janna. ‘Ze maakt deel uit van je Hoger Zelf. De uitlijning die nu plaatsvindt maakt de verbinding sterker, maar om de weg vrij te maken is er een meltdown gaande. Het oude moet verdwijnen om ruimte te scheppen. Vooral je angsten om verantwoordelijkheid te dragen.’

Ik zucht. ‘Dat klinkt alsof geld verdienen voorlopig niet gaat lukken. Hoe moet dat verder?’

‘Ontspan. Zet je strandstoel neer en geef je over. Dat versnelt je ontwikkeling.’

Ik knik, aarzelend. ‘Ik vraag me ook af hoe ik het red in het huis met mijn zoon. Hij geeft me veel stress.’

‘Zie jezelf als een schip in ruw water,’ zegt Janna. ‘De golven die je zoon oproept slaan steeds weer over het dek. Jij hoost het water weg, maar hij roeit niet mee. Maak afspraken en houd hem aan zijn verantwoordelijkheid. Anders moet de situatie veranderen.’

Dan stel ik mijn andere vraag. ‘Waarom heb ik nog steeds last van restless legs?’

‘Je hoofd maakt meer overuren dan je benen. Geen controle hebben frustreert je en dat blokkeert.’

‘Voor mijn gevoel hou ik een vulkaan onder een deksel.’

‘Dat klopt. Omdat je je Hoger Zelf niet voelde, durfde je je niet te uiten. Er zat zelfs een stoorzender in je achtste chakra, geplaatst door krachten die je missie wilden saboteren. Dat hebben we nu verwijderd. Wees je vanaf nu bewust van oude patronen en doorbreek ze.’

Het wordt stil. Janna’s handen bewegen zacht door de lucht.

‘Tithua voelt rustig en zacht aan,’ zegt ze dan. ‘De ET-ers noemen jou een powerhouse. Als jouw energie samensmelt met die van Tithua tem je de vulkaan met zachtheid. Dan gaat je leven stromen.’

Ik vraag of er nu al iets kan worden gedaan aan mijn restless legs.

‘Pas wanneer Tithua en je Hoger Zelf volledig geïntegreerd zijn. Dan heb je die spiegel niet meer nodig. Je draagt zachtheid én kracht, een gouden combinatie. Wanneer dit in balans is, zullen vooral vrouwen je vinden, voor inspiratie en hulp. De recente annuleringen horen bij het meltdownproces. Vertrouw erop.’

Ze glimlacht. ‘Tithua ziet eruit als een prinses, met een zilveren sluier en prachtige donkere ogen. Jij daarentegen als een paard dat te strak wordt gehouden. Laat je teugels vieren, dan komt er meer naar je toe. Als je volledig met Tithua samensmelt,

fluistert ze je de verhalen in je oor. Het is tijd om op andere paarden te wedden.'

'Dat wil ik ook.'

'De wereld is er klaar voor, en jij ook. Je brein kan het even niet volgen, en dat is goed: de informatie gaat direct je onderbewustzijn in. Net zoals na je ongeluk, toen je systeem werd gereset. Let de komende tijd op de tekens. De annuleringen waren tekens. Als de stroom stopt, is dat een teken. Volg je hart.'

'Dat is ook zo, maar het brengt tenminste nog geld in het laatje, en geld verdienen vind ik leuk.'

'Precies. Het stroomde niet en je hart gaf signalen. Je hebt niet gefaald, je bent een niveau verder gegaan. Zie het leven als een speelveld. Wanneer jij speelt, stroomt het. Vermijd de valkuil van egobehoeften: die honger stopt nooit. Stem je af op je Hoger Zelf.'

Dan nog een laatste boodschap: 'Je voedselintolerantie is eigenlijk een intolerantie voor de maatschappij. Zoek steun bij een natuurarts. Je lichaam heeft zorg nodig om de hogere vibraties te dragen. Binnenkort krijg je een uitnodiging van helpers van andere planeten. Doe mee. En onthoud: reageer niet met strijd maar met zachtheid. Geef je systeem tijd om te wennen aan Tithua's trilling. Ontspan, laat het gebeuren. Tot de volgende keer.'

Ik stap van de bank af en maak plaats voor Anton.

## Hoofdstuk 5

*Tussen blauwe enveloppen en zilveren sluiers opent zich een onverwacht pad.*

‘Wat ga je doen met het advies?’ vraagt Anton als we richting station lopen.

‘Ik ga eindelijk een betaling in natura van een cliënt verzilveren door op vakantie te gaan naar Zuid-Frankrijk. Daar zet ik mijn strandstoel wel neer.’

‘Oh ja, dat is waar ook, je hebt nog iets te goed, bofkont.’

‘Ga mee, ik heb nog zoveel tegoed.’

‘Ik zou wel willen, maar ik moet driemaal per week voorlezen aan mijn schoolkindertjes.’

‘Jij valt zo vaak voor anderen in, kunnen ze niet een weekje voor jou invallen?’

‘Nee, er zijn zieken, zwakken en misselijken in de voorleesgroep.’

‘Nou en?’

‘Nou en? Er moet toch iemand de kindertjes voorlezen?’

Ik kijk Anton aan en ik weet dat hij weet wat ik denk. ‘Dan houdt het op, jammer. Er lijkt nooit een eind te komen aan alleen dingen doen. Waar is toch die beloofde man?’

‘Verdwaald, denk ik,’ zegt Anton. ‘Die is je spoor bijster na al die verhuizingen.’

‘Vast.’

Drie weken later rijdt ik terug uit Zuid-Frankrijk. Even weg geweest, meer valt er niet over te vertellen. Behalve dat ik eindelijk in Rennes-le-Château ben geweest, waar Maria

Magdalena zou hebben gewoond, of tenminste in de buurt. Het was bijzonder om daar rond te lopen, de omgeving te verkennen en de oude energie te voelen. Iets in mij wil zich ooit verder verdiepen in die geschiedenis.

Eenmaal thuis wachten twee blauwe enveloppen van de belastingdienst. Ik scheur ze open; mijn maag trekt samen. De terugvordering, bovenop de oude schulden van mijn vorige bedrijf, gaat mijn mogelijkheden ver te boven. Ik besluit hulp te vragen en meld mij bij de gemeentelijke kredietbank.

‘U hebt gelukkig geen budgetbeheer nodig,’ zegt de medewerkster, ‘maar wij mogen geen bedrijven helpen. Pas als u bent uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel kunnen we aan de slag. Anders moet u zelf proberen de schulden te regelen.’

‘Oh,’ zeg ik, overrompeld. ‘Mag ik hier een dag over nadenken?’

‘Natuurlijk. Bel me zodra u eruit bent. Ik neem de papieren mee, mocht u besluiten het zelf te regelen, dan vernietigen we ze.’

‘Is een faillissement aanvragen geen optie?’

‘Nee. De rechter zou u eerst opdracht geven de schulden te saneren. Pas als dat niet lukt, kan een faillissement volgen.’

‘Eigenlijk weet ik het al. Ik sluit mijn bedrijf, anders kom ik er niet uit.’

‘Prima. Dan gaan we aan de slag zodra we uw uitschrijving binnen hebben. Het hele traject kan maanden duren. Geduld is noodzakelijk.’

‘Dat is oké. Het leven heeft me een grondige training in geduld gegeven.’

Als de vrouw is weggereden open ik mijn laptop en schrijf mijn bedrijf uit. Terwijl ik de gevolgen regel, voel ik opluchting.

Het was het juiste besluit: de energie zat vast en ik kreeg het niet los. Uithuilen en opnieuw beginnen, alleen anders.

De dagen daarna schiet mijn stemming heen en weer tussen opluchting en wanhoop. Ik heb zo hard gewerkt, en dit is het resultaat? Ik heb retraites begeleid, marketingtrainingen gevolgd, plannen gemaakt, eindeloos veel informatie gedeeld, gratis dit en gratis dat, en dit is wat er overblijft?

Dan plopt een mail van mijn jongste broer binnen: er is ruimte voor een voorschot op de erfenis. Hoera! Dat komt goed uit, want ik laat me toch niet zomaar achter de geraniums zetten.

De ET-ers laten me niet los. Ik wil leren met ze samen te werken. Ik zie mezelf al met een Stargate in een groep werken, informatie channelen en healing doorgeven. Met het voorschot kan ik de opleiding betalen. Ook Anton besluit mee te doen.

Tijdens de intake zitten we opnieuw bij Janna. Ik ga als eerste op de behandeltafel.

‘De ET-ers zitten te kaarten en laten mij de kaart van de koningin zien,’ zegt Janna tijdens de start van de sessie. ‘Je wilt het zo graag goed doen, je bent een perfectionist. De koningin wil de scepter zwaaien. Maar waar is de koning?’

‘Dat vraag ik me ook al een poosje af,’ zeg ik prompt.

‘Als vrouw zit je stevig in het zadel maar waar is je andere deel? De balans tussen yin en yang is zoek. Als vrouw heb je controle, alleen er mist iets, mag je wel helemaal vrouw zijn? Waar is toch de koning? Je hoeft het niet alleen te doen. Er hangt een sluier over je heen waardoor er iets buiten wordt gesloten en dat iets is licht.’

Ik luister gespannen, denk aan Max die me liet zitten met onze in de hemel gemaakte afspraak en slik maar weer eens het



verdriet erover weg. Nog steeds uit balans? Wie weet was dat de oorzaak van het ten onder gaan van mijn bedrijf.

Plotseling wordt mijn aandacht naar het voeteneind van de behandeltafel getrokken en zie ik een lange mannelijke figuur opduiken.

‘Ik zie een figuur staan,’ zeg ik, ‘daar,’ en wijs de plek aan, ‘het is een man en hij maakt een stevige indruk, ik bedoel stevig van karakter en hij dwingt respect af zoals hij daar staat met een bijna aristocratische houding. Hij ziet er niet erg ET-achtig uit, hij lijkt heel menselijk, al heb ik geen idee hoe ik me eigenlijk een ET-er had voorgesteld. Met hem wil ik wel samenwerken.’

‘Hij laat je weten dat hij een overeenkomst met je wil aangaan en echt samenwerken, met de nadruk op het woord samenwerken.’

‘Ik krijg een gevoel alsof ik daarvoor iets op moet geven, klopt dat?’

‘Ja, het op eigen houtje opereren. Check alles wat je ziet en waarneemt met je gids. Hij laat zich nu zien als Popeye, the sailorman. Jij staat als Olijffe aan het roer van het schip. Hij, Popeye, zal zich laten gelden en dat zal wennen zijn voor jou. Het vraagt van jou dat je verzacht, ontvankelijk wordt en met de energie van je gids bouwt aan de samenwerking. Er is een sterkere verbinding nodig tussen je hart en je bekken, daar wordt nu meteen aan gewerkt. Ook je denkpatroon wordt aangepakt, want dat schiet telkens weer in de behoefte om de situatie te controleren. Ze, het hele medische team van je gids, maken de verbinding los. Jij bent Olijffe en je grootste bedreiging is Brutus, in dit geval is Brutus je brein. Zodra je je weer door hem laat kidnappen zal Popeye verschijnen. Het advies is om in jezelf te rusten zonder verzet tegen dat wat op je pad komt. Onderschat niet wat je doet als je rust. Je geeft het systeem de kans om te schuiven, zodat stukjes die nu geen plek hebben wel een plek in

je systeem krijgen. In feite heb je geen strandstoel nodig maar een hangmat, zodat je jezelf totaal overgeeft. Het zou je goed doen als je af en toe in een schommelstoel gaat zitten. De bewegingen van een schommelstoel zijn goed voor je. Nu brengen ze informatie over via je keelchakra, deze informatie maakt het voor je gids straks makkelijker om met je te communiceren.'

Dan blijft het even stil.

'Popeye knielt nu voor je neer en vraagt je ten huwelijk.'

'Wat zeg je? Ten huwelijk? Hoezo? Ik dacht dat het om een samenwerking met een ET-er ging? En bovendien wil ik een aardse relatie!'

'Het is een spiritueel huwelijk, een bezegeling van jullie samenwerking.'

'Oh,' zeg ik en probeer uit mijn verwarring te komen, 'in dat geval ga ik de verbinding aan.'

'Je gids schuift nu een ring om je vinger. Ik moet zeggen dat hij een koninklijke en heel zuivere indruk maakt. Hij laat je weten dat hij je al lang kent. Er is sprake van een broederschap en hij wil samen met jou deze broederschap dienen. Hij is zich zeer bewust van jouw kwaliteiten en heeft er respect voor. "My queen," zegt hij. Je hebt aanzien.'

'Ik aanzien? Waardoor?' Huwelijk, ring, hij kent mij allang. Ik begrijp er niet veel van.

Janna gaat niet in op mijn vraag en vertelt verder. 'Het team van je gids bestaat uit acht tot tien leden en je mag ze ook uitnodigen voor jezelf. Ze vragen je om dagelijks contact te maken. Ze laten weten dat je al healingen geeft, je hebt onlangs nog een kat geholpen.'

'Ik weet van niets.'

'Je krijgt ook een tip om het mediteren effectiever voor je te laten zijn. Noem het geen meditatie maar contact maken met

Spirit, wees er open voor, stilzitten is niet echt jouw ding, lopen in de natuur wel.'

'Ik krijg ineens een naam te zien,' zeg ik, 'is het Asthar?'

'Dat is iets waar ik niets mee te maken heb,' zegt Janna, 'het is tussen jou en hem, ook hoe jullie contact met elkaar opnemen is persoonlijk.'

Dan voel ik dat Asthar, of hoe hij ook mag heten, achter mij gaat staan en zich kenbaar maakt door zijn handen op mijn schouders te leggen. Vervolgens legt hij zijn hand, of wat het ook is, op mijn hart en daarmee geeft hij mij het gevoel de verbinding te hebben bezegeld. Wat onwezenlijk stap ik van de behandeltafel af.

Dan is het Antons beurt. Ik volg de sessie tot ik merk dat Anton steeds geïrriteerder raakt.

'Ik voel dat er een energie bij is gekomen', zegt Janna, 'neem je het zelf ook waar?'

'Nee, ik voel er helemaal niets van,' zegt Anton op een toon die niets te raden overlaat.

Ondertussen voel ik die energie wel en dat niet alleen.

'Ze werken nu aan je hartchakra,' zegt Janna, 'daar is healing nodig. Je sluit je nogal eens af als mensen toenadering zoeken, klopt dat?'

'Als je bedoelt dat ik niet op alles even enthousiast reageer, ja, dat is waar.'

'Je hebt als kind ervaringen opgedaan waardoor je je hart achter een pantser hebt gestopt.'

Plotseling lijkt het wel alsof een engel uit de hemel neerdaalt, de kamer vult zich met een energie die ik ook wel eens bij Anton thuis heb waargenomen. Dit moet een voor Anton bekende energie zijn, volgens mij die van de lama, een van zijn gidsen. Maar Anton en Janna lijken het niet te merken. En ik wil me er

niet mee bemoeien. Ondertussen voel ik de irritatie bij Anton groeien en iets dwingt me om toch mijn mond open te doen.

‘Kan het zijn dat er een vertrouwde gids van Anton aanwezig is en niet een nieuw contact?’ vraag ik. Op hetzelfde moment vult de kamer zich met nog meer van deze energie. Janna doet een grote stap achteruit, Anton reageert nu ook.

‘Duidelijk merkbaar,’ zegt hij. Janna zwijgt.

Als we naar het station lopen, voel ik Antons onvrede. ‘Niet tevreden?’

‘Er zou contact worden gelegd met mijn ET-gids, ik heb geen contact gevoeld, jij?’

‘Alleen de aanwezigheid van de lama, verder niet,’ zeg ik.

‘Janna reageerde niet op jouw opmerking, dat vond ik vreemd.’

‘Ze deinsde wel achteruit toen de kamer zich vulde met zijn energie.’

‘Dat zal wel maar ondertussen loop ik hier zonder ET-gids en jij met en zelfs een die met je wil trouwen.’

‘Ja, dat was behoorlijk bizar. Misschien dat de lama je gids is en je geen ET-gids nodig hebt?’

‘Dan zou Janna dat toch moeten horen?’

‘Ja, dat zou je wel denken. Of ze is te onbekend met de energie van de lama. Wat ga je nu doen?’

‘Ik laat het eerst bezinken.’

We lopen zwijgend verder terwijl ik terugdenk aan de man die ineens bij de behandeltafel opdook. Bizar vind ik nog zacht uitgedrukt.

## Hoofdstuk 6

*Waar de vlammen dansen en de munten vallen, wordt duidelijk dat wachten ook een keuze is.*

Peinzend over de gebeurtenissen van gisteren zit ik de volgende ochtend aan mijn ontbijt. Ik had zoveel zin om de ET-training te gaan volgen, maar er is twijfel binnengeslopen. Waarom reageerde Janna niet op de krachtige aanwezigheid van de lama? Had haar ET-gids haar een signaal gegeven om te zwijgen? Als dat zo is, waarom? Heb ik nog wel voldoende vertrouwen om er zelf mee door te gaan?

Mijn gedachten dwalen ook af naar die prachtige man met zijn huwelijksaanzoek. Ik glimlach, word warm van binnen, maar voel tegelijk dat er iets schuurt. Daarom besluit ik de I Tjing te raadplegen. Het blijft wonderlijk hoe zes munten een venster kunnen openen naar je diepste weten.

Als ik klaar ben met ontbijten, steek ik een kaars aan, pak de munten en het boek en ga op mijn meditatiekussen zitten. Het hexagram dat verschijnt is *De Jeugddwaasheid*. Geen gunstige uitkomst. De boodschap is duidelijk: ik wil mijn eenzaamheid ontlopen en loop zo het risico te missen wat werkelijk bij me past. Het reisgezelschap zal uiteenvallen. Beter wachten. *Er komt groot geluk, van boven beschikt*. Bekend terrein — deze lijn kreeg ik vaker, maar tot nu toe kwam dat grote geluk nog niet echt voorbij.

‘Dat kan ook komen omdat jij nogal eens van richting verandert,’ fluistert mijn brein.

‘Heel goed mogelijk, Brutus,’ antwoord ik.

Op dat moment gaat de telefoon. Anton.

‘Ik vraag me af of ik hier wel mee door moet gaan,’ zegt hij. Daarom heb ik Karina gebeld, een ex-collega. Ze werkt met een biosensor en is ook heldervoelend. Ze bood aan mee te kijken met onze twijfel over de training. Ga je mee?’

‘Natuurlijk, graag zelfs.’

Karina woont in een hofje aan de Veluwezoom. We drinken thee en beginnen. Karina vraagt om kort te vertellen waar we voor zijn gekomen. Anton vertelt zijn verhaal en heeft zoals gebruikelijk iets meer woorden nodig. Karina legt een hand op zijn arm, stemt zich af en stelt vragen. De biosensor reageert helder: de training brengt hem niet wat hij verwacht, maar wel iets anders dat belangrijk is. Haar gids voegt toe: *het wordt goed voor je, er gebeurt iets onverwachts*. Terwijl ik toekijk, zie ik een beeld: het team valt uit elkaar en Anton gaat met één van hen samenwerken.

‘Bijzonder,’ zegt Karina, ‘ik zag hetzelfde.’

Anton zucht. ‘Daar gaat mijn financiële reserve.’

‘Je doet het weer,’ reageer ik. ‘Je voorspelt je toekomst en die zal zich ernaar voegen. Laat ruimte voor wat komt.’

Hij knikt. ‘Oké, je hebt gelijk. Ik ga de training doen.’

Dan ben ik aan de beurt.

‘Is de ET-training goed voor Joy om te doen?’ vraagt Karina.

‘Nee.’

Ik denk aan de I Tjing en knik langzaam.

‘Past de training bij Joy? Ja. Is er een andere reden? Ja, financieel.’

Ik leg uit dat ik een voorschot uit een erfenis heb gekregen. Karina luistert even en zegt dan: ‘Er komt iets op je pad wat beter bij je past. Als je dit nu doet, mis je dat.’

‘De I Tjing zei hetzelfde,’ zeg ik.

‘Ze geven nog door: later dit jaar ontmoet je iets of iemand die je een beter aanbod doet. Let op de tekens.’

In de auto terug lachen Anton en ik.

‘Typisch’, zeg ik. ‘Jij wilde horen dat het je niets zou brengen, ik juist dat ik het moest gaan doen. En nu is het precies andersom.’

’s Avonds staar ik in de vlammen van de open haard en voel me leeg. *Sorry Asthar, onze samenwerking lijkt vertraging op te lopen, misschien zelfs te verdwijnen.* Dan voel ik zijn handen op mijn schouders. Geen afscheid, eerder een belofte.

‘We zullen zien,’ fluister ik. Ik schenk mezelf een klein glas whisky in. *Proost, lief leven. Op wat nog komt.*

## Hoofdstuk 7

*Tussen rode en blauwe pillen zoek ik naar het pad van mijn ziel.*

De volgende ochtend word ik onverwacht energiek wakker. Vandaag rond ik mijn administratie af. Dan hoeft alleen nog mijn boekhouder de aangifte te doen en ben ik eindelijk ondernemer af.

Mijn gedachten dwalen terug naar bijna negen jaar geleden, toen ik mijn bedrijf moest sluiten na het auto-ongeval. Toen was het overmacht. Maar nu? Dit voelt erger. Ik had moeten slagen, winst moeten maken, succes moeten hebben. *Moeten, moeten, moeten.* Ben ik te laat begonnen met marketingtrainingen? Of zat ik op een verkeerd spoor en probeerde ik alleen maar geld te verdienen met mijn moeten?

Het afgelopen jaar heb ik geleerd: zonder passie sta je niet in lijn met je ziel en wordt geld verdienen een strijd. Als je straalt in wat je doet, gaat het vanzelf. Waar ben ik de mist ingegaan? Wat wil mijn ziel écht? Hoe kom ik daarachter?

Wacht even. Tijdens de tweede ET-meditatie met de stargate kreeg ik al te horen: *het zijn je verhalen en channelingen waar je ziel naar verlangt.* Kan ik daarvan bestaan? Doet het ertoe? Het maakt me blij. En volgt geld niet de energiestroom? Waarom breek ik dan mijn hoofd over geld? Ik staar naar buiten. *Ik weet het niet meer. Beter gezegd: ik weet helemaal niets meer.*

‘Mam, laten we gewoon doen wat we leuk vinden tot de wereld vergaat,’ zei Sam eens. Heeft hij gelijk? Is de Aarde niet meer te redden, of de mens? Eén stevige schok en ze is ons kwijt. Ik denk aan de films Matrix 1, 2 en 3. Ze tonen zo raak hoe de